

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.766 van 14 december 2016
in de zaak A. 218.860/XIV-36.974**

In zake: Elisabeth KIBOBA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bonaventure Mbarushimana
kantoor houdend te 1080 Brussel
Edmond van Cauwenbergstraat 65
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoekster dient met een enig verzoekschrift op 8 maart 2016 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 1 februari 2016 waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor de voorlopige voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jean Gakwaya, die *loco* advocaat Bonaventure Mbarushimana verschijnt voor verzoekster, en advocaat Jari Vrebos, die *loco* advocaat Stefaan Verbouwe verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt België binnen op 23 januari 2016 en dient dezelfde dag een asielaanvraag in. Zij verklaart van Burundese nationaliteit te zijn

en geboren te zijn op 15 mei 1999. Verzoekster wordt onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij en een voorlopige voogd wordt aangewezen doch de dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven), departement Tandheelkunde, ondergaat verzoekster op 27 januari 2016 een medisch onderzoek om na te gaan of zij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoekster ouder is dan 18 jaar.

Op 1 februari 2016 beslist de dienst Voogdij dat verzoekster “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de voorlopige voogdij [...] over Mevrouw Eliza KIBOBA van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 10, 11 en 33 van de Grondwet.

Verzoekster voert aan dat zij “niet op dezelfde manier behandeld werd als de andere buitenlandse burgers volgens dezelfde voorwaarden als zij”. In de bestreden beslissing wordt geen geloofwaardigheid gehecht aan de vermelding van de geboortedatum op haar Rwandese paspoort en identiteitskaart en er wordt geen rekening gehouden met de aanwezigheid van haar biologische moeder die gemachtigd is tot verblijf voor onbepaalde duur in het Rijk. Volgens verzoekster

heeft de dienst Vreemdelingenzaken andere beslissingen genomen betreffende andere buitenlandse burgers die in dezelfde situatie verkeren.

Beoordeling

5. Met slechts een algemene verwijzing naar “andere buitenlandse burgers in dezelfde voorwaarden”, zonder enige concrete vergelijking, maakt verzoekster geen schending aannemelijk van de aangehaalde grondwetsbepalingen.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Verzoekster voert aan dat de dienst Voogdij voor de identificatie van een persoon die zich niet-begeleide minderjarige verklaart, overgaat tot een medisch onderzoek dat in theorie onder meer psycho-affectieve tests kan bevatten. Het medisch onderzoek is te dezen beperkt tot röntgenfoto’s van de beenderen en een onderzoek van het gebit terwijl de verwerende partij niet de authenticiteit betwist van verzoeksters identiteitsstukken. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 230.704 van 31 maart 2015 reeds geoordeeld dat de verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden door de geboortedatum uit een akte te vervangen door een fictieve geboortedatum die werd afgeleid uit een medisch onderzoek. Volgens verzoekster heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing een geboortedatum van 15 december 1996 verzonnen in aanwezigheid

van een authentieke akte van verzoekster maar zonder ander element in het administratief dossier dat dergelijke bewering toelaat. Het gaat om een in rechte willekeurige en onaanvaardbare beslissing waarvan verzoekster de inhoud niet kan begrijpen en die dus niet voldoet aan de motiveringsplicht. Verzoekster beschouwt dit ook als een duidelijke beoordelingsfout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Zij besluit dat de verwerende partij enkel heeft gespeculeerd op ongunstige elementen terwijl de authenticiteit van verzoeksters paspoort niet werd weerlegd en een overtuigend bewijs van haar geboortedatum vormt.

Beoordeling

7. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoekster meer dan 18 jaar oud is. Bovendien maakt het verslag van het leeftijdsonderzoek deel uit van het administratief dossier zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen.

Het tweede middel is ongegrond wat betreft de aangevoerde schending van de in de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ vastgelegde formelemotiveringsplicht.

8. Naar luid van artikel 7, §1, van de voogdijwet laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. Nu de wet zelf het medisch onderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat, blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit het feit dat de

dienst Voogdij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van dergelijk leeftijdsonderzoek.

Verzoekster wijst erop dat het medisch onderzoek te dezen “beperkt [is] tot röntgenfoto’s van de beenderen en een onderzoek van het gebit”. Zij beperkt zich tot algemene kritiek doch zij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdtest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003 ‘tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002’ voorziet weliswaar de mogelijkheid van psycho-affectieve tests, doch er is geenszins sprake van een verplichting bij het uitvoeren van een medisch onderzoek. Bovendien is de uitslag van het uitgevoerd medisch onderzoek duidelijk en hij wordt door verzoekster niet ontkracht met de algemene bewering van het tegendeel.

Anders dan verzoekster in het middel laat uitschijnen, dient de dienst Voogdij een buitenlands identiteitsdocument, dat te dezen overigens niet werd gelegaliseerd, niet te laten primeren op het medisch onderzoek. Hiervoor kan, onder meer, worden gewezen op artikel 28, § 2 van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht’, naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel.

Verzoeksters verwijzing naar ’s Raads arrest nr. 230.704 van 31 maart 2015 is niet dienstig. In dat arrest werd vastgesteld dat het medisch

onderzoek had besloten tot een leeftijd van 19,26 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, hetgeen dus minder dan 18 jaar kon zijn. In het medisch onderzoek in de huidige zaak wordt echter besloten tot een leeftijd van 20,7 jaar met standaarddeviatie van 2 jaar, hetgeen meer dan 18 jaar is.

Verzoekster ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard. Zij toont derhalve niet aan dat de voogdijwet of het zorgvuldigheidsbeginsel met de bestreden beslissing werd geschonden. Het tweede middel is ook in die mate ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoekster werpt in een derde middel de schending op van artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Verzoekster voert aan dat het bestuur aandacht moet schenken aan “het grootste belang van de kinderen” bij het nemen van beslissingen over hen. Met de bestreden beslissing wordt verzoekster het recht geweigerd zich “niet-begeleide minderjarige” te noemen gedurende de asielprocedure. De tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing zou een negatieve impact hebben op verzoeksters lopende asielprocedure en die beslissing houdt ook een ernstige en niet-evenredige schade in aan verzoeksters privé- en familielevens.

Beoordeling

10. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind in het Belgische recht, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster meer dan 18 jaar is. Verzoekster

toont de onwettigheid van deze vaststelling niet aan, zodat zij zich niet op de aangehaalde verdragsbepaling kan beroepen.

V. Over de vordering tot schorsing

11. Deze zaak vereist slechts korte debatten zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Er is bijgevolg geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien december tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
bijgestaan door

Joris Casneuf,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams